

Корабель

Еміль Верхарн

Переклад: Микола Терещенко

Ми тихо пропливали під зірками.
На щоглах місяць золотом тремтів,
І слалась чорна тінь під парусами
Широким колом на краях бортів.

Холодним сяєвом блищало море
І коливалось, розсипало перли скрізь;
Згори ж спускалося на дно прозоре
Сузір'я вічності, великий Віз.

На гострих щоглах зблідлими вогнями
Лилося світло із небес ясних.
І раптом спокій, наче ланцюжками,
Зникав схвильований у водах гомінких.

І з кожним рухом збільшувались хвилі,
І їхнє полум'я горіло на воді.
Та, несучи керму, вони безсило
Схилялись, падали на смуги золоті.

Безмежність корабель зачарувала,
Що мов карбує свій далекий шлях;
Людина ж, що навпроти вітру керувала,
Відчула, як тремтить він у її руках.

Боровся корабель із пеклом, смертю, жахом,
З зірками зв'язаний бажанням неземним,
І вічність під небесним дахом,
Здавалося, схилилась перед ним.